აფიშა

თეატრები

სანდრო ახმეტელის სახელობის დრამატული თეატრი
ფრიდრიხ დიურენმატი
"მეორედ მოსვლა ანუ ვიზიტი"
რეჟ. დავით ანდღულაძე
დას. 18:00 სთ.

თეატრალური სარდაფი
გიგა ნახუცრიშვილი, ზურაბ ქიქოძე
"ზენოლა"
რეჟ. ზურაბ ქიქოძე
დას. 20:00 სთ.

თეატრალური სარდაფი ვაკეში
ავქსენტი ცაგარელი
"ხანუმა"
რეჟ. ლევან წულაძე
დას. 19:00 სთ.

თავისუფალი თეატრი
ა. ვამპილოვი
"მონადირე"
რეჟ. გ. შალუტაშვილი
დას. 19:00 სთ.

კონცერტები

სახელმწიფო საკონცერტო დარბაზი
იუმორინა 2004
დას. 19:00 სთ.

კინოთეატრი

ამირანი
"ელფი" – 15:00 სთ.
"სიყვარული წესების გარეშე" – 17:30 სთ.
"მონსტრი" – 20:00 სთ., 22:30 სთ.

გამოფენა

ხელოვნების საერთაშორისო ცენტრი
პერესტროიკიდან გადატრიალებამდე

TMS
მაიკ ვუდკოკის ფოტონამუშევართა გამოფენა

ძველი გალერეა
დათო ხიდაშელისა და ლაშა კინწურაშვილის ნამუშევრების გამოფენა

ბაიას გალერეა
მერაბ აბრამიშვილის ნამუშევართა პერსონალური გამოფენა

ხელოვანი საკუთარი ხელწერით

ნათელა გრიგალაშვილის "არადისფუნქციური" ფოტოგრაფია

ნანა კობაიძე

ნათელა გრიგალაშვილის გამოფენის მოსაწვევი რომ მომიტანეს, ძალიან გამიხარდა. უპირველესად იმიტომ, რომ ნათელა კარგი ფოტოგრაფია (ამას ამ სფეროში ჩემზე გაცილებით კომპეტენტურები აღიარებენ). აქედან გამომდინარე, წინ საინტერესო საწახაობა მელოდა; მეორეც, ერთად ვმუშაობდით და, რასაკვირველია, ვგულშემატკივრობ (თუმცა, ამის გამო, ჩემი პოზიცია ნამდვილად არ არის სუბიექტური). მისი ნამუშევრები ყოველთვის იწვევს ემოციას, რაც ასე დააკლდა ექსპერიმენტებში გადავარდნილ თანამედროვე ქართულ ფოტოგრაფიას; ამასთანავე, ნაღდია და ალალი ისევე, როგორც მისი ნამუშევრების მთავარი თემა – სოფელი.

ზემოთქმულიდან გამომდინარე, გამიკვირდა, როდესაც მოსაწვევზე გამოფენის სახელწოდება წავიკითხე - "დისფუნქციური ქვეყანა" ცოტა ხელოვნური მომეჩვენა ნათელას ნამუშევრებისთვის; ასეთივე ხელოვნურობა იგრძნობოდა მოსაწვევზე დართულ ტექსტშიც, მაგალითად, ასეთი: "როცა რეალობის განუწყვეტლივ დევნას იწყებ, განცდა მისი თანამდევი პროცესია. დისკურსიულ, რეფლექსიის დონეზე ცდილობ, გაემიჯნო, გახვიდე ცნობიერების ზღვარს მიღმა – გაქრა სარკმელი. სარკმლიდან იჭრება ოთახში სინათლე, საგნები, რაობანი... ანუ ხდება რაობასთან, სინათლესთან, განმანათლებლობასთან კავშირი. ასეთი ფოტოგრაფია ძირეულად ცვლის მხატვრული სივრცის საზღვრებზე წარმოდგენას და, შესაბამისად - "ოპტიკური რეალობის" სტატუსსა და ენას". თქვენი არ ვიცი, მაგრამ ასეთი შეფასებების კითხვით, ცოტა არ იყოს, ვილლები. ნათელას ფოტოები იმდენად სადა და მეტყველია, რომ მსგავს ხელოვნებათმცოდნეურ რემინისცენციებს არ საჭიროებს. ასე ფიქრობენ პირადად ჩემთვის ძალზე პატივცემული ფოტოხელოვანნიც, რომლებიც გუშინ გალერეა "კოპალას" სტუმრობდნენ.

გოგი ცაგარელის აზრი იმდენად არის მნიშვნელოვანი, რამდენადაც ის ძალზედ კარგი ფოტოხელოვანია. "საოცრად მიყვარს ნათელას ფოტოები, თუმცა ძნელია, განმარტო - რატომ. ყოველთვის ვამბობ, არ შეიძლება, გადაიღო მხოლოდ ადამიანი, უნდა დააფიქსირო მისი შინაგანი მდგომარეობა - სწორედ ეს სძენს ფოტოს ფასეულობას. გარდა ამისა, ნათელამ კარგად იცის ის თემა, რაზეც მუშაობს. რამდენიმე დღე ცხოვრობს სოფელში, აკვირდება მოვლენებს და მხოლოდ ამის შემდეგ გადმოგვცემს. ამაშია მისი ფოტოების მომხიბვლელობის საიდუმლო", - ამბობს ბატონი გოგი.

ნათელა გრიგალაშვილი სოფელს არჩევს.

თავად ნათელასთვის ქალაქგარეთ გასვლა და მოვლენებზე დაკვირვება, რამდენიმე წელია, ფუფუნებაა. როგორც ბევრი მისი კოლეგა, ისიც, ძირითადად, საარსებო წყაროსთვის მუშაობს. გამოფენაზე წარმოდგენილი ფოტოების ნაწილი გასულ წლებშია გადაღებული. როგორც თვითონ ამბობს, ერჩივნა, საზოგადოების წინაშე ახალი ნამუშევრებით წარმდგარიყო, მაგრამ თუ გავითვალისწინებთ, რომ ეს ფოტოები მხოლოდ სპეციალისტთა ვიწრო წრისთვისაა ცნობილი, თამამად შეიძლება მათ ახალი ვუწოდოთ.

თუმცა, ძნელია, გამიჯნო ნათელას ძველი და ახალი ნამუშევრები, რადგან თემატიკა უცვლელია – ქართული სოფელი.

ჩვენი წერილის გმირს მიაჩნია, - ძალიან საინტერესო დროში ვცხოვრობთ, განსაკუთრებით - ფოტოგრაფებისთვის. თუმცა, დღეს ფოტოგრაფები მხოლოდ კანცელარიას და პარლამენტს იღებენ, არადა უამრავი კარგი თემა იკარგებაო.

რატომ მაინცდამაინც სოფელი? პასუხი მარტივია იმიტომ, რომ ადამიანები იქ უფრო მეტად არიან გახსნილნი და არც ქალაქისთვის დამახასიათებელი აგრესია ახასიათებთ. ყოველ შემთხვევაში, არ მახსენდება, გადაღებისას პრობლემები შეექმნათ

რატომ მაინცდამაინც სოფელი? პასუხი მარტივია – იმიტომ, რომ ადამიანები იქ უფრო მეტად არიან გახსნილნი და არც ქალაქისთვის დამახასიათებელი აგრესია ახასიათებთ. ყოველ შემთხვევაში, არ მახსენდება, გადაღებისას პრობლემები შეექმნათო. ნათელას ფოტოებიც გახსნილია, თუმცა - სევდიანი. თავადაც ამბობს, - ბედნიერი, გალაღებული და მხიარული ფოტოები ნაკლებად მაქვსო. ამის მიუხედავად, მისი ერთი სევდიანი ფოტო მეტად გამახსოვრდება, ვიდრე მავანთა ათასი "ძალით გაღიმებული" კადრი. ფოტოხელოვანი გია ჩხატარაშვილი მიიჩნევს, რომ სწორედ ეს არის ნათელა გრიგალაშვილის "საფირმო ნიშანი". "ნათელას აქვს საკუთარი ხელწერა, რომელშიც მისი სული ჩანს. იმდენად განიცდის თემას და სიუჟეტს, რომ ნამუშევარს მინიმალური ტექნიკური ხერხებით აკეთებს. ამ ფოტოებს ერთხელ რომ შეხედავ, აღარ დაგავიწყდება. ნაღდია, და ამიტომაც არის ფასეული", - ფიქრობს ბატონი გია.

დაბოლოს, ამ ნაღდი ფოტოების ფონზე, ისევ გამოფენის შეუსაბამო სახელწოდება ამომიტივტივდა. გაირკვა, რომ ნათელა აქ არაფერ შუაშია. "დამნაშავეები" არიან გამოფენის ორგანიზატორები. პროექტ "საზოგადოება და არტიმიჯების" (პროექტმა IRIS-ის მიერ გამოცხადებულ კონკურსში – "ადამიანის უფლებები ქართული კულტურის ნაწილია" - გაიმარჯვა) ერთ-ერთმა წარმომადგენელმა ალექსანდრა გაბუნიამ განმიმარტა, რომ თავდაპირველი ჩანაფიქრი ცოტათი განსხვავებული იყო. მათ სურდათ, ერთ სივრცეში ეჩვენებინათ ამ პროექტის ფარგლებში გადაღებული ვიდეოფილმი ("რამდენიმე განმარტოებული კადრი რამდენიმე ეული არსებისა და საგნის შესახებ", რეჟისორი - ქეთევან გუჯაბიძე) და გაეხსნათ ნათელას გამოფენა. სამწუხაროდ, ტექნიკურად ეს არ მოხერხდა, გამოფენის სახელწოდება კი აღარ შეცვალეს.

ნათელა გრიგალაშვილის არადისფუნქციური ნამუშევრების ნახვა გალერეა "კოპალაში" 22 აპრილამდე შეგიძლიათ.